

Szám.

jtvényt.
s akkor
legott
nézéssel
. Üdvö-
ok vele,
ácsihoz
zgság-
versen-
sorokat
De hát
en lesz-
éhező.
yötrődő
nyhité-
zzá. —

ug-
cár-

ei s
lal-
dés
eki

mint

észére
Iarcsa
mun-
elmet,
rt 30
re és
frt 23
Antal
önyöki
Dora
2 frt.,

ada-
csi.

m-épület.
en.

KIS LAP

ARANY HALAK. (Lásd a 119. lapon.)

XLII. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon

1892. február 21-én.

II

ROSZCSONT FERKE
KALANDJAI
VIZEN ÉS SZÁRAZON.

— Elbeszéli *Ida néni.* —
(Számos képpel.)

Vége.)

ME^{TEK} - MENDEGÉLTEK. De azért, amikor bé-esteledett, mégsem jutottak ki az erdőből. Ott köllött meghálniok a szabad ég alatt. Párnájok a mohás fatöve, takarójuk a lombátor volt. De alig hunyták be szemüket, éktelen jajgatás verte fel őket. Mintha kis gyermek sirna, vagy egy ember fájdalmában nyöszörögne. Ferke egész testében reszketett.

— Fussunk! Jaj fussunk innen!.. mondá; itt rabló-gyilkosok tanyáznak... tán éppen most öltek meg valakit!..

— Fussunk ám!.. de hová?.. merre? szólt Gyuri, aki szintén megijedt.

A panaszos hang egyre hallatszott, majd közelebb, majd távolabb, és mindig egyformán. Gyuri figyelt.

— Ne félj barátom, nyugtatá meg a remegő hőst, ez nem emberi hang; ismerem már: a nagy füles-bagoly rikoltoz itt.

— Az nem bagoly! mondá Ferke; nem, ez valami szerencsétlen ember, akit rablók nyúznak-ölnek. Menjünk innen! Rohanjunk!

— De én biztosan tudom, hogy bagoly, mondá Gyuri; már hallottam is egyszer kiáltani, éppen így, mint most. Akkor édes apámmal mentünk át az erdőn. Én is úgy féltem akkor, mint te most.

De apácska figyelmeztetett, hogy az nem lehet emberi hang, mert mindig egy és ugyan-az. No, figyelj csak! Ugy-e, hogy egyforma erősen hangzik? — már pedig, ha valakit félóráig ölnének, gyengülne a kiáltása, már nem birna így jajgatni.

A Gyuri beszédje megnyugtatta Ferkét, amint hát valósággal ugyis volt, amiképen mondta. Ferke tehát vissza dőlt a fekvő helyére és elaludt, mert a fáradságtól, éhségtől már ülni sem birt.

Hogy is mondja Toldi vitéz az Arany János verses elbeszélésében, mikor Miklós vitéz a nádasban elalszik?

*De a kínos éhség azt is irigylte,
Hajnali álmából csakhamar felverte.*

Üres gyomruk felhajszolta őket, és megint csak olyan keserves táplálékkal köllött beérniök, mint tegnap. Próbáltak madártojást keresni, de egyet sem találtak; így hát csak bogyót ettek akár a madarak, habár nem is olyan jóízűen. Még szerencse, hogy nem a napfényében köllött gyalogolniok, mert a fák sűrű árnyékot adtak, meg egy-egy forrásra is bukkantak, melyből szomjukat olthatták.

Még egy egész éjjelt köllött az erdőn tölteniök, aztán végre, másnap reggel szerencsésen kiértek belőle. Alig volt már jártányi erejük. Csak ugy vánszorogtak. A szemük be volt esve, arcuk sápadt és sovány, ruházatuk a nyirkos földtől piszkos — mert ez a naptól megfakult és a túske-bokrokkal való sűrű érintkezéstől egész elrongyolódott. Lábuk a sok gyaloglástól sajgott. Szerencsére a cipő teljesen lefoszlott róluk

s így nem is köllött levetniök. Szakasztott- és tépett- olyanok voltak, mint a koldus-gyermekek. De ők nem törődtek semmivel; csakhogy már az országuttra jutottak, hogy megint emberi lakást értek! Ugrándoztak volna is örömmükben, de nagyon fájt a talpuk, nem tehették.

Már most hová, merre? Alá is ut, fel is. Merre induljanak?

— Én nem bírok egy lépést sem tenni, mondá Ferke; ülünk le ide az árok partjára és várjuk be, míg valami szekér jön. Nem bánom már én akárhova visz. Felülünk rája és megyünk.

— Te, Ferke!.. tudom már, hová visz ez az ut, mondá Gyuri. Ráismerek; harmad-éve utaztam erre apácskával. Ha északnak tartunk, a rajcsai fürdőbe érünk.

— Igazán? kiáltott Ferke; a rajcsai fürdőbe? Hiszen ott van az én mamám!

Ekkor zörgés hallatszott. Paraszt-szekér jött partnak az uton. A két gyerek kiáltozott a kocsis felé, ez felelt is valamit, de a fiuk nem értették, mert az atyafi tót volt és nem tudott magyarul.

Gyuri próbálgatta, hogy megmagyarázza neki, mit akar. Azt t. i. hogy vegye föl őket a szekérére; de a jámbor atyafi csak nem értette. (Lásd a képet a 116. lapon.)

— Majd beszélek vele én! mondá Ferke. Egy piczulája volt még, azt kivette és mutatta a kocsisnak.

— Vigyen el az ördög, ha minket el nem viszel.

Most már az atyafi nagyon jól megértette a magyar szót. A két gyerek föl-

ült a saroglyába. No hiszen!... keserves ülés esett ott! Valahányat döcczent a szekér, annyiszor ugrott egyet a fiuk üres gyomra, úgy hogy szinte tengeri-betegséget kaptak tőle. Végre egy falucskát értek, melyben a kocsisuk lakott. Már örültek is, hogy leszállhattak, mert egészen megnyomorította őket az a kocsizás. Ennél még a gyaloglás is többet ért.

A gazda felesége jó asszony volt. Egy tányér aludt-tejet és egy jókora darab fekete kenyeret adott nekik. Képzhetni, milyen mohón esett neki a két éhes gyerek! A tót asszonnal nem beszélhetek sokat, mert ez is csak tótul tudott; de azt megértette, hogy itt akarnak maradni éjszakára. A pajtába vezette őket, hol a szalmán meghálhattak. Ez sem volt valami nagyon kényelmes fekvő hely, de az ő törődött fiatal tagjaiknak most kedvesebb volt a dagadó friss párnákkal megvetett ágynál.

Másnap reggel egy darab kenyérral utnak bocsátotta őket a jószívű tót asszony. Mikor azt kérdezték tőle, merre van Rajcsa? — a kinyujtott karjával mutatta, hogy csak előre egyenesen. Pihentlábakkal gyorsabban is haladtak, s még az a szerencsájük is akadt, hogy egy hintóra kapaszkodhattak fel hátul. Jó darabon mentek így, amíg a kocsis nem vette észre és az ostorral nem csapkodott feléjük.

Úgy tizenegy óra felé lehetett, mikor már a rajcsai fürdő házai feltűnedeztek előttük. Ferke olyan vig lett, mint a madár; Vas Gyuri pedig rossz kedvű.

— Nos Gyuri, mi lelt? Mi a bajod? kérdé Ferke.

— Nagyon röstellem, hogy ilyen rongyosan, piszkosan lássanak itt, ahol mindenki diszes tisztaságban jár. Voltam már itt egyszer. Édes anyámnak testvére is itt lakik, nem merek mutatkozni előtte ilyen állapotban.

— Ej te gyáva! gunyolódott Ferke; emiatt busulsz? Ha nem tetszik nekik, hát ne tessék! Látod, én nem félek attól, mit szól majd a mamám!

— Ó, te igen bátor vitéz vagy! mondá Gyuri; már tapasztaltam.

— Nem is vagyok olyan gyámoltalan ficzkó, mint te! — dicsekedett Ferke.

— Ugy-e örültél, hogy én is ott voltam veled az erdőben? — különben féltél volna!

— Én a farkasokkal, medvékkel is megvívnam volna.

— De a bagolytól féltél, komám! Nagyon bátor legény vagy te, mondhatom! felelt Gyuri nevetve. Most pedig hagyjuk ezt; itt van a néném háza. Jaj Istenem, hogy is menjek be? . . .

Bezzeg összeesapta kezét a néni, midőn Gyurit ilyen állapotban látta. Hát még, mikor az egész siralmas históriát meghallotta! Hamar hozatott mosdóvizet, fésűt, majd kávé parancsolt. Mindenekelőtt bort, jó édes erősítő tokaji bort töltött beléjük és cukros süteménnyel

tömkölte őket.

— Hogy is hívják az édes anyádat? kérdé Ferkét; majd a lakására küldök és ide hívatom. Addig rendbe szedlek; mert ha a mamácska így lát meg, biztos, hogy elájul.

— Mire való az a czeremónia? mondá Ferke: én így is tetszem majd neki! Magam elszaladok lakására. Az »Attila«-nyaralóban lakik.

— Megállj csak egy kicsit,

fiacskám. A te mamád most bizonyosan a parkban lesz, mert ott sétálnak most délelőtt a fürdővendégek. Zene is szól rendszeren ilyen időben.

— Messze van az a park? kérdé Ferke.

— Csak husz lépésnyire innen, mondá

GYURI PRÓBÁLGATTA, HOGY MEGMAGYARÁZZA.

(Lásd a 115. lapon)

a néni; de addig el nem bocsátalak, míg csak meg nem mosdol és meg nem fésülködöl. Ni, milyen pozdorjás a hajad!

— Bánom is én! mondá Ferke a vállát vonogatva. Ezzel kitépte magát a néni kezéből és kiszaladt. Éppen rá kezdte a zene, és most már nem is köllött neki az utat mutatni. Ott a nagy hársfa-soralatt a közönség föl- és alá-sétált. A nők szebbnél szebb ruhában pompáztak, a gyermekek meg olyan czifrára voltak öltöztetve, mint a bábúk.

Ferke édes anyja is ott sétált gyönyörű szép selyem ruhában, mely csipkéekkel volt díszesítve. Két igen finom külsejű nővel beszélgetett és úgy látszott, nagyon jól mulatott. Majdnem halálra vált, mikor egy rongyos, piszkos, félig mezitlábos koldus-gyerek ugrik rá, megöleli és mosdatlan szájával össze-vissza csókolja, még pedig olyan hatalmasan, hogy menten leesett a mama kalapja és a haja

elkuszálódott. Hát még mikor Ferkére ismert abban a züllött gyermekczen! Csak akkor ijedt meg igazán. De Ferke nem törődött vele, csak folyton ölegette mamáját — és a csipke-fodrokat egytől-egyig letépte a ruhájáról, folyton kiabálva: »Édes mamám! Éhes vagyok!«

— De fiu... gyerek!... hogy kerülsz te ide? kérdé anyja, aki fülig elvörösödött, és szégyenében majd a föld alá süllyedt. A többi vendég is oda gyülekezett és nézték ezt a furcsa jelenetet.

— Mi az? Mi az? kérdezik többen.

— Valami örült koldus-gyerek megrohanta Varjádynét.

— Nem koldus gyerek az, hanem az ő sa-

ját, édes fiacskája! magyarázta valaki.

— Az lehetetlen! Hogy kerülne ide a fia ilyen állapotban?

Ferke mamája nem habozott sokáig. Rögtön kocsiba ült az ő drágalátos fiacskájával és hajtattott vele — a fürdőházba. Ott Ferkét mindjárt két szolgál-

FERKÉRE ISMERT A ZÜLLÖTT GYERKÖCZBEN.

val egy kádba dobatta. Jóllehet rugdalózkodott, kapálózkodott, tisztára sikálták a fürdős-legények. Mig így foglalkoztak vele, egyre járt a szája: t. i. rágesált, mert anyja enivalót adatott neki — különben agyon-harapta volna a két szolgát.

Ruhát is keritettek neki, meg fehérneműt. Igaz, hogy a kabát kelletlenül jóval hosszabb s a nadrág rövid volt, a czipőben meg akár a két lába is elfért volna.

Anyjának nem is volt tudomása felőle, hogy Ferke Bánhidáról eltűnt, mert ámbár Sándor bácsi rögtön sürgönyözött Ferke apjának, hogy az ő kedves fiának nyoma veszett, az nem tudósította a mamát, mert nem akarta megijeszteni. Most, mikor a mama hallotta, mi módon tévedt ide Ferke, rögtön sürgönyözött Bánhidára is, haza is, és kérte férjét, hogy vigye el azonnal az ő kedves fiát.

Másnap csakugyan eljött a Ferke apja. Sándor bácsi, a néni és Jenő szintén siettek meglátogatni a megkerült rokont. Gyuriért is eljött az atyja.

— Látod Ferke, mondá Sándor bácsi; éppen azon a napon, mikor eltűntél, azt mondtam Biri nénédnek, hogy másnap reggel majd kocsin küldelek el titeket Rajcsára a mamához. Te szebb utat választottál.

— Tudja mit, bácsikám? mondá Ferke; menjünk most Bánhidára, és jöjjünk megint ide!

— Hohó! Abból nem lesz semmi! mondá Ferke atyja; most haza jössz velem, és lesz rá gondom, hogy felügyelet alatt légy. *Nevelőt kapsz!*

Ez már csapás volt. Ferke búsan lecsüggeszté a fejét. De csakhamar felvidult az arcza. Az gondolta: majd megszökik!

Még az nap vitték haza. Vas Gyuritól érzékeny bucsut vett és a lelkére kötötte, ne felejtse [el azt, hogy ő, t. i. Ferke, háromszor mentette meg az ő, a Gyuri, életét az erdei kalandban.

Mikor haza jött, nem volt képes az utczára kimenni, mert kimarjult a lába, és néhány napig sebes volt. A jó pajtások siettek őt meglátogatni. No hiszen, volt mit hallaniok, mert Ferke csudadolgokat mesélt az ő kalandjairól! Még hétfeju sárkányokkal is birkózott ott a föld alatt, hol a Rákóczi és Dárius kincsét látta. Talán érdekesebb is lett volna ez az egész história, ha ő *magá* beszélt volna el a »Kis Lap« olvasóinak; — mert én csak az igazat mondom, és a hazugsághoz nem értek. A pajtások szórul-szóra elhitték neki. Hogy ne? — mikor még tanúja is volt rá: a híres Vas Gyuri. Ők el voltak ragadtatva és Ferke is nagyon meg volt elégedve magával, és minden újabb kalandja után így kiáltott fel:

— Ilyen pompás vakációja nem volt senkinek!

NYELVTÖRŐ.

— *Ügyes kis gyermekek számára.* —

Össze gyűjtötte **Béla bácsi.**

Jakab pap kapuján hallgat hat vak vad galamb.

*

Az ipai papnak ipai papi fapipája van s így az ipai papi pipa fapipa.

ARANY-HALAK.

(Képpel a ezimlapon.)

ÖBLÖS üveg-medenczében
 Üszkálnak a kis halak:
 Mintha rubint, arany, ezüst
 Ragyogna a víz alatt!

*Kis farkának kormányával
 Mind-ujabb irányt jelez:
 Tátogatva kerek száját,
 Üszonyjaival evez.*

*Kedves étele az ostya —
 Fogynak is a falatok!
 Kap utána nagy mohón, ha
 Ostya-morzsát hullatok.*

*S te Mariskám, kis kacsóddal
 A vizöket ne habard —
 Életökkel fizetik meg
 Az ily kegyetlen zavart.*

SZEGET SZEGGEL.

— Két képpel. —

ATÁMLÁS székben kényelmesen elhelyezkedve, gyönyörködéssel merült bele Aladár egy szép történet olvasásába. Fölpillantott egyszer a fali órára és elégedetten mondá saját magában:

— Még ráérek bőven. Most már végig olvasom. Kétszer fogtam bele s alig tudtam az elején túl jutni. De most nem teszem le addig, amíg el nem készülök vele.

Alig fogott bele, már megzavarta valami, azaz inkább valaki. Az ablaknál Birike jókedvűen kiáltá:

— Jaj de gyönyörű idő van odakint! Ma pompás lesz a korecsolyázás, ugye Ali?

— Persze... természetesen, felelé Aladár s föl sem tekintett a könyvből.

— Hátha valamivel korábban indulnánk? Oly kellemesen elsétálhatnánk.

— Még ráérünk. Én most nem mehetek, Birikém.

— Szeretném tudni miért nem? Hiszen nincsen semmi dolgod.

— Igenis van. Látod, hogy olvasok.

— No, hát az is dolog? Bizony megtehetnéd a kedvemért, hogy lecsapnád azt a könyvet és indulnánk.

— Megteszem a kedvedért, hogy elkísérlek, amikor ideje lesz. Most még nincs ideje és ha zavarsz, annál később indulunk.

— Jól van no! De hát én mit csináljak addig? Ha legalább én is olvashatnám azt a te híres történetedet!

— Hát olvasd. Van itt hely mellettem.

Birike meg is próbálta. Oda kuporodott Aladár mellé és szintén bele nézett

a könyvbe. olvasta is, de biz' ő semmikép sem találta olyan érdekesnek mint Aladár.

— Nem értek belőle semmit. Unalmas história.

Aladár nagyot nevetett.

— Persze, mikor az elejét nem olvastad.

— Hát fordítsd az elejére.
 — Persze! Még mit! Újra elől kezdjem, mikor már majd a felén vagyok.
 — De engem így nem érdekel. És hogy várjam be a végét, mikor még csak a felén vagy?
 — Bizony csak! És ha sokat zavarasz, estig sem készülök el.
 — Elolvashatod holnap is.
 — Ma akarom elolvasni, már mondtam, és ezzel vége. Keress magadnak mulatságot te is.
 Birike boszusan hagyta ott.
 — Keresek is!

Keresett és mindjárt talált is. Az ugrató kötélkéje akadt a kezébe s ez most éppen kedvére való játék volt, mikor ugy türelmetlenkedett. Nagyokat dobogva ugrándozott, erősen csapkodva a kötéllal

a pallót, úgy hogy Aladár nem tudott olvasni.

— Hagyd abba! Nagyon zavarasz.
 — Semmi közöd hozzá. Te azt teszed,

ami neked tetszik, én is azt teszem, ami nekem tetszik.

És még erősebben dobogott és ugrándozott. Szó sem lehetett róla, hogy Aladár figyelemmel olvashassa az ő érdekes történetkékjét. Mérgesen kiáltott fel:

— Ha tüstént abba nem hagyod, elveszem!

— Szeretném látni!

No, ezt mindjárt meg is látta. Aladár lecsapta a könyvet, fölugrott és nagy hirtelen kicsavarta Birikének a kezéből az alkalmatlan játékot, aztán kisietett vele a másik szobába és becsukta a maga fiókjába. Diadalmasan tért vissza.

— No most ugránozzál, ahogy tudsz.

— Te meg olvass, ahogy tudsz.

Az ám, hol a könyv? Azt bizony Birike gyorsan eldugta valahová.

— Add elő a könyvem! kiáltá dühösen.

— Add elő a kötelemet!

— Azt ma ugyan nem kapod meg.

— Te sem a könyvet! Csak azért sem!

— No hát te sem, csak azért sem!

Ekkor az ajtóból a mama szőtt közbe:

— Mi az, gyerekek? Már megint egyenetlenkedtek?

Mind a ketten nagy hévvel kezdték egyszerre magyarázni a dolgot, s bár nehéz volt megérteni, a mama mihamar eleget tudott.

— Ugy? Tehát egyik sem akart szivességet tanusítani a másikkal. Így most legjobb lesz, ha egész délután kissé komolyabb leczkét végeztek. Nem lesz se korcsolyázás, se olvasás. Te Birike vedd elő a himzést, horgolást; te pedig Aladár, ülj oda az asztalhoz, adok neked irni való feladványt. Dologra!

Eltartott estig, mire elkészültek. Akkor aztán búsan néztek egymásra és sohajtva mondták:

— Nem jól volt ez úgy! Ne fizessünk többé egymásnak szeget szeggel.

BÖZSIKE ARCZKÉPE.

ÜLJ egyenest, Bözsikém,
Szépen lepingállak én.
Tartsd mereven testedet,
Értesd össze kezdetet,
Lábad' össze ne fűzzed.
A szemedet rám tüzzed!
Tudom, mama megörül,
Ha arczképed sikerül.
Igy ni! Kész már a hajad —
Éz oszt' a hasonmás!

Következik ajakad.
A füled is pompás!
Még csak egyet kanyarítok,
A nyakadon igazítok.
A szemedbe nyomok pettyet,
Legyen hü a tekinteted.
S most Bözsikém
Mondom büszkén:
Bár Munkácsy nézze meg,
Azt mondja rá, hogy remek!

A HÁROM TATAR.

— Keleti mese 6 képpel. —

HOL volt hol nem volt, egyszer valamikor volt egy szépséges és jóságos kis királykisasszony. Leila volt a neve. Fényes márványos, aranyos palotában lakott, bőségben és pompában, de azért éppen mostanság nem volt valami nagyon boldog jó

kedve. Annak pedig megvolt a maga nagy oka.

Nem volt Leilának sem apja, sem anyja. Korán jutott árvaságra. De azért még eddig csak megvolt valahogy, mert apja-anyja helyett volt neki egy derék, vitéz testvérbátyja: a deli Omár, aki apjok után uralkodott és gyöngéden szerette hugocskáját. Ámde Omár most messze járt.

Mert egy napon ily szóval állt Leila elé:

— Kedves hugom, megyek csatába. Gonosz szomszédaink hárman is szövettek ellenünk. Viszek a táborba minden embert, aki csak fegyver-fogható, az országot pedig rád bízom. Okos vagy, jó vagy, hát vigyázz, hogy minden rendben legyen, amíg én oda járok.

Szegény Leilának bizony nagy kedve lett volna, hogy sirva fakadjon, mikor kedves testvérbátyja olyan veszedelmes háboruba indul. De hát mégsem tette, mert jól tudta, hogy a vitézek ezt nem szeretik; inkább örülnek, ha megmérkőzhetnek a gonosz ellenséggel. És ha majd győztesen dicsőséggel tér vissza, lesz ám öröm annál több.

Omár tehát táborba szállt és magával vitt mindenkit, aki csak fegyvert foghatott. Nem maradt otthon más, csak asszony, gyerek, meg egy pár törődött aggastyán. Így aztán Leilának nem is volt sok gondja vele, hogy rendben legyen minden; mert aki otthon maradt, az mind rajta volt, hogy semmi bajt és zenebonát ne csináljon. Leila akár egész nap is ott sétálgathatott a kastély körül elterülő árnyas nagy kertben.

Egy napon, mikor megint ott sétálgatótt, a kerítés másik oldaláról fájdalmas bégetést hallott.

— Ez valami eltévedt báránka, gondolóla jószívűen. Megnézem, mi a baja.

Kiment a kis ajtón a mezőre és csakugyan egy kis báránkát talált ott. Hőfehér csöpp jószág volt s Leila ki nem találhatta, honnan tévedt ide. Messze földön nem volt hire sem nyájnak.

— No te szegényke, árvaságra jutott barika!... ne sirj no, majd én gondodat viselem.

Lehajolt hozzá, megsimogatta s a báránka rögtön abba is hagyta a bégetést, oda simult a királykisasszonyhoz, hízelt neki és vigan ugrándozott körülötte.

— Jaj de kedves kis jószág! Jöszte velem! Most már az én kis báránkám leszel.

Hívni sem köllött, ment a báránka magától is. Együtt tértek a palotába és ott aztán pompás dolga lett a báránkának. Leila puha vánkost adatott neki pihenő helyül, aranyos nyaklánczot készített számára és mindig maga mellett tartotta. Nem is maradt volna el tőle a báránka a világért sem. Ha véletlenül néhány perczre elszakadtak egymástól, nyugtalanul bégetett, míg csak vissza nem került hozzája. Ugy megszerették egymást, hogy már el sem lehettek egymás nélkül.

Csak az busította Leilát eleinte, hogy semmikép sem tudta kitalálni, mivel etesse báránkáját? Hiába kínálta a legfinomabb csemegével, amit csak báránka kívánhat; nem köllött neki semmi. De mert éhes soha nem volt, sohasem bégetett ennivaló után. Ebbe hát Leila belé nyugodott.

— Majd eszik, ha éhes lesz. Ki tudja, miféle ritka fajta

Ily módon szépecskén megvoltak. Nem lett volna semmi bajuk, ha olyan aggasztó hírek nem érkeznek a táborból. De biz' ott a vitéz Omárnak rosszul ment a sora. Hiába volt az ő nagy vitézsége, a

tömén
Igy a
nagyo

Há
azt lá
sereg
meg s
akarn
csörre
lanat
lépett
hogy
jen tó

És
voltage
is. Eg
kat a
oda á
szony

—
zia u

Sze
formá
csénel
itt lá
torká
eszébe
az eg
szállt
rajta
másik

—
Bung
Szó

—
Mung
ges k

—
őszim

töméntelen ellenséggel mégsem birhatott. Így aztán nem csoda, hogy nem volt nagyon jó kedve.

Hát még, amint egy napon fölkel és azt látja az ablakból, hogy óriási idegen sereg lepte el a palota környékét! Még meg sem kérdeztethette, kik azok és mit akarnak?... mikor már nehéz léptek csörrentek a folyosón, és a következő pillanatban három hatalmas marczona vitéz lépett be. Akár egy is elég lett volna, hogy olyan gyöngye leánya holtra ijedjen tőle.

És amilyen marczona, mord vitézek voltak, épp oly kurtán-furcsán beszéltek is. Egy csöppet sem erőltették meg magukat az illedelmes köszönéssel, hanem oda álltak a megszeppent királykisasszony elé s egyikök így szólt:

— Én Tunguz khán vagyok, Tunguzia ura és királya.

Szegény Leila szeretett volna olyanformát mondani, hogy örvend a szerencsének, hogy Tunguzia urát és királyát itt láthatja; de nem fért ki a szó a torkán. Mert amint ezt a nevet hallotta, eszébe jutott, hogy ez a Tunguz khán az egyik ellenség, aki ellen Omár hadba szállt. Hogy kerül ez ide? Nem törhette rajta a fejét, mert már megszólalt a másik:

— Én meg Bunguz khán vagyok, Bunguzia ura és királya.

Szörnyűség! Ez meg a másik ellenség!

— Én pedig Munguz khán vagyok. Munguzia ura és királya. Ugy-e, szépséges királykisasszony, nem vártál?

— Nem... igazán nem, felelé Leila őszintén.

— Persze hogy nem, mert azt hitted, a te kedves Omár bátyád fog győzelmesen megtérni. De már neki porba esett a peccenyéje, soha sem tér ő ide vissza. Elvertük, elfogtuk seregestül. Most már itt minden a miénk.

Nem csoda, ha szegény Leila sirva fakadt. De a kegyetlen Bunguz rámondta:

— Ne pityeregj! Arra most nem érünk rá. Nézz meg jól mindhármunkat, melyikünk tetszik neked legjobban? Annak leszel a felesége.

— Nem tetszik nekem egyőtök sem!

— Ne fecsej a világba! rivallt rá Munguz. Muszáj, hogy egyikünk tessék neked.

— Igenis, muszáj! bömbölte Tunguz. Mert tudd meg, hogy miután legyőztük a bátyádat, mi hárman szövetségesek megegyeztünk, hogy szépen osztozunk a zsákmányon. Egyikünk megtartja az országot; a másik elviszi mind a kincseket, amit itt talál; a harmadik pedig elvisz tégedet, mivelhogy hetedhét országban te vagy a legszebb királyleány.

— De én nem megyek!

— Azt nem kérjük. Csak azon nem tudunk megegyezni, kinek jutsz te zsákmányul. Ezért abban állapotunk meg, hogy te válassz. Hát most szaporán: válassz!

-- Nem választok!

— Jól van. Mi várhatunk. Addig maradunk itt együtt, amig okosabbat nem gondolsz.

Mindjárt be is kvártélyozták magukat a palotába egész sereg katonával együtt és úgy parancsolgattak, mintha ők lettek

volna itt a gazdák. Reggeltől estig ott ültek a terített asztalnál és ami drága és jó étel-ital csak volt, azt rendelték. És Leila volt kénytelen kiszolgálni őket. Megparancsolták, hogy a királykisasszony maga hordja föl nekik az ételt, mert különben felkonczolnak, lemészárolnak mindenkit.

... HORDTA NEKIK AZ ÉTELT-ITALT.

A Leila báránkjája ott sétálgatott közel és amint a gyémánt éppen ő eléje gördült, utána kapott és lenyelte. Aztán megfordult és elfutott.

— A gyémántom! Jaj beste állatja! kiáltá Tunguz irtóztató haraggal. El kell fogni, meg kell ölni! Az én gyémántom! Ez az egész ország minde-
nestül sem ér annyit. Tüstént ide azzal

Szegény Leila tehát hordta nekik az ételt-italt s valahányszor csak oda került eléjük, mindig újra kérdezte valamelyik:

— No, mégsem választottál?

— Nem! És nem is fogok! felelé Leila elszántan.

Amint egyszer megint ezt felelte, Tunguz dühösen lekapta a süvegét, melyen a világ legnagyobb és legszebb gyémántja ragyogott. Bószén csapta földhöz a süveget, úgy hogy a nagy gyémánt lepattant róla és messze elgurult.

És akkor valami furcsa történt.

a hitvány báránnyal, magam hasítottam föl!

Utána eredtek. A három tatár khán egész serege kutatta a palotában, kertben, városban, az egész országban, de mind hiába. A báránka a gyémánttal együtt szőrén-szálán elveszett.

Busult most már Leila is: nem a Tunguz khán gyémántja miatt, hanem

kedves
a vigas

A ha
csak az
kiadták

is meg
regökn

dennap
csenyéj

délre is
Csodáll

inte Le
den h

ezek a
rok bel

nak a m

bárány

be. De
észreve

ez rett

paranc

a váro

nem m

nyéken

minder

Drága

sem leh

ni, ha e

volt. É
király

mikor
tál bá
nyét v
rom tat
ségbe-
más v
rány-p
— C
a bős

kedves báránycsókja után. Most már ez a vigasztalója sem volt.

A három tatár khán pedig most már csak azért sem mozdult a palotából. És kiadták a parancsot, hogy ezentúl nekik is meg egész seeregőknek is mindennap báránycsók legyen délre is, estére is. Csodálkozott eleinte Leila és minden hive, hogy ezek a csuf tatárok bele nem unnak a mindennapi báránycsókba. De csakhamar észrevették, hogy ez rettenetes egy parancs. Nem csak a városban, hanem messze környéken elfogyott minden báránycsók. Drága kincsért sem lehetett kapni, ha egyszer nem volt. És a szegény királykisasszony, mikor az utolsó báránycsókját vitte a három tatárnak, kétségbeesetten könyörgött, egyenek már más valamit is, mert ez az utolsó báránycsókja.

— Oh nem, ez nem az utolsó! bömböle a bösz Tunguz khán. Még van egy bá-

ránycsók, az a te betanított jószágod, mely az én drága gyémántomat ellopta. Jól elrejtettétek, de most már elő kell adni Tunguz khán meg, hogy már megelégtünk a varakozást. Holnap reggel itt legyen a báránycsók, itt legyen a gyémánt és felelni fogsz, kit választottál közülünk. Ha pedig nem úgy lesz, fölkoncolunk itt minden élő lelkét, fölperzseljük az egész várost és a végén téged nyakaztatunk le.

— Igen is, így lesz, bizonyítja Bunguz khán.

— De így ám, és nem másképp! Azért tehát most gondold meg jól, mert holnap későn lesz, tévé hozzá Munguz khán.

Nem lehetett benne semmi kétség, hogy amit mondanak, meg is teszik. A boldogtalan Leila tehát, bizony nem csoda, végképen elcsüg-

gedve ment szobájába. Még ha akart volna, sem tudta, hogyan segítsen a bajon, mert maga sem értette, hová lett a báránycsókja? És nincsen senki, aki tanácsot, tettel megsegítse. Nem tehetett

... MEGMARKOLTA CSATA-BÁRDJÁT.

(Lásd a 126. lapon.)

egyebet, mint hogy sirt keservesen késő éjszakáig.

Egyszerre azonban abba hagyta a sírást. Valaki zörgetett az ablakon.

— Leila! Nyisd ki! Én vagyok, Omár!

Persze hogy kinyitotta, még pedig milyen sietve! Omár beugrott s a két testvér örvendve is, busulva is ölelte meg egymást. Aztán Omár elmondta, miképen vesztette el a csatát, miként fogták el és hogyan menekült meg vakmerő szökéssel; Leila pedig elbeszélte, hogy itt mi történt.

Omár böszven fölkapta csatabárdját és rohanni akart kifelé; de Leila vissza tartotta.

— Mit tehetnél te egymagad? mondá szomorúan. Vitéz vagy, jól tudom, de ök ezer meg ezer katonával vannak itt. Megölnék és akkor mit érünk vele?

Ezt Omár is kénytelen volt belátni. De csak annál inkább emésztette a harag, hogy nem tehet semmit a gonosz ellenség elűzésére. Jó ideig szótlánul busultak, mikor egyszerre csak báránybégetés hallatszott. Mintha mélyen a föld alól hangzott volna. Leila szinte elfeledte egyéb baját s örvendve kiáltá:

— Ez az én báránycám! Itt alattunk van a pinczében. Oh, csak legalább öt láthatnám újra!

— Megállj no, előhozom. Ismerem én ott a járást.

Lement a pinczébe. De amint oda benyitott, legelőször is nagyot bámult. Mert nem volt ott sötét, mint gondolta, hanem enyhe, derengő világosság töltötte meg a pinczét. A báránycát azonban

sehol sem látta, a bégetés sem hangzott többé, hanem e helyett csodálatos sutogást, zümmögést hallott a magasból. Föltekintett — és ekkor bámult még csak igazán nagyot.

Fönt a levegőben egész raj apró alak lebegett, mind nagy fejjel, s a fején magas czukor-süveg formájú kalappal. Ide-oda lebegtek, pedig szárnyuk sem volt. Azt akárki is mindjárt láthatta, hogy ezek nem közönséges lények, hanem *dsinek*, azaz rejtélyes tündérféle kis manók. Lehetnek jók, lehetnek gonoszok. Omár erősen megmarkolta a csatabárdját. (Lásd a képet a 125. lapon.) ámbár voltaképp jól tudta, hogy a dsinek ellen emberi fegyverrel semmit sem végezhet. No de nem is volt rá szükség. Mert a legczifrább köntösü, legpotrohosabb dsin így szólalt meg:

— Ne aggódjál derék Omár, mi jó barátaid vagyunk.

— Ha azok vagytok, akkor mondjátok meg, hol az a kis bárányka, amely még az imént itt bégetett?

— Az már otthon van és pihen a kristály palotában. Nem bárányka volt az igazán, hanem a mi királynőnk, aki nagyon hálás a jó Leila iránt, ki oly nemes jó szívvvel fogta pártját.

— No bizony, ha olyan nagyon hálás, akkor kár volt haza sietnie innen, mikor itt olyan nagy a baj. Inkább segített volna valamivel.

— Nem ismered a dsinek királynőjét. Ő maga harcza nem szállhat, valamint mi sem. Mi csak segíthetünk, tanácsolhatunk annak, aki jót tett velünk.

— Ha porán!
mert én r
ellenségge

Adu
2 f, 1 g.
4 r, 1 t,

I. H.
II. E
szellemi éle
III. A
galomra h
IV. M
V. P
VI. M
VII. I
VIII. I
IX.

MEGFE

A »K
mában k

Helye
Margit, E
Mikuleczk
Kálmán,
Tömöry A
vich test
Margit, I
Ferencz, V
Bakos GÉ
Fleischma
Markó J
ifj. Veszp
ági Ilona
Dousa JÓ
Zsiga, Sc
ner Imre
Pista, K
czel Tib
Ilonka,
ifj. Isák
riska, Fr

— Ha így van, hát akkor csak szaporán! — mondjatok valami jó tanácsot, mert én nem tudok mit tenni a gonosz ellenséggel, mely a palotánkba tört.
(Vége következik.)

REJTETT NÉV.

Adva van: 3 a, 1 b, 4 d, 3 e, 2 f, 1 g, 3 i, 3 k, 3 l, 2 m, 3 n, 4 o, 4 r, 1 t, 2 u, 3 s, 2 y.

- I. Hazánknak e néven két jeles költője volt.
- II. Ez tünteti föl leginkább egy ország szellemi életét.
- III. Az a hely, hol halottainkat örök nyugalomra helyezzük el.
- IV. Magaslaton lévő lapály.
- V. Férfi név.
- VI. Nyáron ez borítja be a fát.
- VII. Egy vármegye neve.
- VIII. Kötő-szó.
- IX. Egy betű.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 5-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Királyhágó.

Helyesen fejtették meg: Lengyel Margit, Elsner Margit, Mattyasovszky Zoltán, Mikuleczky István, ifj. Szöllősy Lajos, Josipovich Kálmán, Váczy Annika, Reichart Aladár, Tömöry Arthur, Baum Róza és Miklós, Tankovich testvérek, Wenckheim Mariska, Dunay Margit, Lindl Zsiga, Königsthal Leo, Herzog Ferencz, Vadas Zoltán, Wertheimstein Adrienne, Bakos Géza, Gallik testvérek, Vécey Kálmán, Fleischmann Rózsa, Vannai Márta és Janka, Markó János, Dienes Mariska, Schwarz Lina, ifj. Veszprémy Lajos, Mattyasovszky Tibor, Kiságyi Ilona, Kovács József, Prettenhoffer Pisti, Dousa József, Weiss Aranka és Rudi, Halász Zsiga, Schöpkes Mariska, Deutsch Rózsika, Weiner Imre, Rakovszky Marcsa, Mártha, Iván és Pista, Kasper Sarolta és Irma, Iró Lajos, Perczel Tibor, Bosznay Gabriella, Herczinger Ilonka, Könyöki Ella, Szinyei M. Rózsika, ifj. Isaák Gyula, Wittchen Elza, Dienes Mariska, Fried Pista.

*

A »KIS LAP« XLII. köt. 6-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Üstökös.

Helyesen fejtették meg: László Margit, Herczinger Ilonka, Vadon Ilonka, Patterson Margit és Orsolya, Lipovniczky Ilona, Décey Mariska, Sohár Irma, Lázár Antal, Fogel Ilona, Bosznay Gabriella, Iró Lajos, Perczel Tibor, Kasper Sarolta és Irma, Vadas Zoltán, Maller Margit, Paulina, Adélka és Imre, Tömöry Arthur, Elsner Margit, Wetzler Irma, Szily Irma, Josipovich Kálmán, Lengyel Margit, Weiner Imre, Deutsch Rózsika, ifj. Kubinyi György, Dvorszky Paula, Fleischer Tihamér, Meutner Margit, Scheuer Ervin, Roheim Ilona és Irén, Fazekas Ilonka és Barnabás, Ehrlich Juliska, Schöpkes Mariska, Halász Zsiga, Dunay Margit, Könyöki Ella, Pizinger Mária, Schulz Pál, Schwarz Gina, Apfel Géza, Weiss Aranka és Rudi, Károlyi Pista, Baum Róza és Miklós, Török-szentmiklósi róm. kath. leánynevelő intézet belső növendékei, Basch Gyula és Andi, Hüttel Elza, Dousa József, Bergl Ernő, Klausz Ferencz, Bakos Géza, Korek Iván, Herzog Antal, Csóka Dani, Schönfeld Victor, Keeskeméthy Pali.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Könyöki testv. Szívesen fogadlak a tudva levő időben. Az apró ruháskába két leánykát bujtattam bele, s a harisnyák négy piczi lábacskát övnak meg a hidegtől. Csak hála és áldás az, ami e boldog kis szivekből felétek száll. Ennek a válaszomnak már a m. heti számban kellett volna megjelennie, de a sok szűkséges közlemény miatt kiszorult. Hiszen a Forgó bácsi postája végében olvasható ez a sor: »Több levélről a jövő számban«, már magában is megnyugtathatott volna. Hogy is gondolhattál tehát olyasmit, hogy »haragszom rád«! — mikor éppen pompás bizonyítványokkal, jó sziveddel és kedvességgel annyira részolgtál szeretetemre. — **Vaaly Menyus.** Megjelen. — **Bojár Imre.** A magyar nemzeti zászló intő színeit így magyarázzuk: *piros*, a honszerelmet; *fehér*, a nagy hazafiak szándékának tiszta volta; *zöld*, a hon gvarapodásába vetett reménységet jelenti. — **Schöpkes Mariska.** Ragaszkodásod nyilatkozatát köszönöm és viszonzom, annál is melegebben, mivel régi barátságunkat új rokonságnak kötelekei fűzték szorosabbra. Ölelek. — **R. R.** A sokat vándorolt kéziratot a pihentető papiros-kosárba súlyesztettem, mert bizony nem való a közlésre. Mi szegényletes van abban, ha kis lányok kis fiúkkal játszanak? A »Kis

Lap-ban nem-é mindig ez történik? Ugy látszik, az a Klárka, akiről szó van, amolyan gyors költő, akinek elég azt mondani: »verselj!« — s garmadával telik neki a dal, köszöntő, stb. A munkácska írója nem lehet eléggé fiatal, hogy a folytatásra biztathatnám. — **S. Margit és Tóni tanítónője.** Menne válasz, de ily czim alatt, hogy akadjon rá a póstás? Annál is kevésbé akadátna rá, mivel ugy a levél-bélyeg, mint a benn jegyzett helység-név olvashatatlan. Az egészre azonban a »*Kis Lap*«-nak nem szerkesztői, de kiadó-hivatala adhatja meg a kért fölvilágosítást. Leg is jobb volna talán ehhez fordulni. — **Widéry Jenő.** Határozottan erős tehetség van a rajzolásra. Örömmel szemlétem az újabban beküldött próbákat, és ezek nyomán, amit csak megfontolással szoktam eslekedni, biztatlak is a művészi pályára, melyben a szükséges általános műveltség megszerzése után: komoly törekedéssel, kitartással, sokra viheted. Az egyik rajzocskát közölni fogom, ha megírod korodat s hogy nyertél-e utmutatást, vagy hogy: csak ugy magadtól rajzolgatsz-e? — **ifj Kubinyi György.** Magam is örvendek rajta, hogy kedves apádat, hazafias érdemeiért, az illava-puhói kerület megválasztotta országos képviselőnek. Koresolyázní pedig, ugy reménylem, megint fogsz, mert épp hogy e sorokat írom, fordult ismét hidegebbre az idő. Kéréseddel fordulj a kiadó-hivatalhoz, megírván, M. A. és Zs. K. hol laknak; különben a sok ezer név közül nehéz kikeresni. Üdvözöllek. — **Josipovich Kálmán.** Mit feleljek, kis fiam, a leveledre, mikor csak megfejtést küldtél be? A megfejtők rovatában pedig ott van a neved. — **Dunay Margit.** Egy növendék-lányka, aki már letett a »*Kis Lap*« olvasásáról, amelyből, mint ruhácskáiból, kinőtt, s aztán idők multával hozzá, legédesebb emlékei forrásához, visszatér: ez bizony páratlan eset a »*Kis Lap*« 22 éves életében. A régi kedves olvasót kettőzött örömmel fogadom tehát. A rejtvényeket besoroztam. — **Szinyei M. Rózsika.** A kései kívánság is jólesik, mert tiszta szívből fakad. A levélkédre rajzolt képecskét emléktárgyaim közé teszem el. Felix bátyád is kedves emlékezetemben van. — **Szigeti Irma.** Lám, annak a kis lánynak, aki valamikor olvasója volt a »*Kis Lap*«-nak, most egy kis lánya van, aki szintén hívem. Már aztán hogy ne legyek büszke? De inkább boldog vagyok bele. A választási mozgalmakról irt sorocskáid érdekeltek. Ha egyszer meglátogatsz, majd megmondod: hasonlítok-e arcképeimhez, melyet édes mama mutatott neked. — **Vécsey Kálmán.** Rejtvényed ügyes. Sorát várja. — **Weiss Aranka.** Hét éves kis lánytól szép írás. Nagyra lettem volna a te korodban az ilyen írással. — **G. Némi** szüksé-

ges változtatással sorát ejtem. A gondolat ügyes. — **„A hercegnő látogatása.“** Ez a nyul fark rövidségű színjáték még baba-szindarabnak is kurtácska volna. Meg aztán nem is igen értettem meg. — **Bosznay Gabriella.** Mint egykor bátyádat fogadtam örömmel, téged is a legszívesebb szeretettel látlak ezer meg ezer apró hűvem táborában. — **Feuerstein Ilona és Olga.** A »*Kis Lap*« gyermek-olvasóitól csak nem követelhetem, hogy Goethe *Egmontj*át, Wieland *Oberonj*át s Rousseau *Émilej*ét ismerjék. Még ha magyar költők műveit foglaltatok volna rejtvénybe! Hogy is juthatott eszetekbe, mikor Németországban sem igen akad gyermek, aki ezeket a nem az ő eszéhez mért magasabb értékű olvasmányokat ismerné. A 2. és 3. számnak hol maradt a megfejtése? — **H. Serena (Almás.)** Micsoda H. vagy te, kis lányom? Miért szegyenled előttem a nevedet? Hiszen a beküldött »beszélykéd« nem is olyan rossz. Persze: közlésre még nem való. Miféle könyvet emlegetsz? — **Décsey Mariska.** Újabb levelkéddel is nagyon meg vagyok elégedve. — **Sohár Irma.** Soraidat csakugyan nem vettem. Kivánságodat előterjesztettem a kiadó-hivatalnak. — **Steinberger Kató.** Nagyon kedves, amit Ilonka hugocskádról s magadról írsz nekem. Jóság, hűség s szorgalom int felém soraidból s melegen érint, ami nem csupán az ilyen fagyos időben esik jól nekem. — **Alma és Andrzej.** (?) A fázó és énező gyermekek fölsegítésére már rajzoltak, hímezték, szindarabot adtak elő, katalyát is ragasztottak, zongoráztak, hegedültek, varrtak, füstörték is — de még nem énekeltek. Ti énekléstekek szerezetek könyör-adományt fagyoskodó és koplaló gyermek-társaitok részére. Szavatok, mely megillette a szíveket, bizonyára felhatott az Égbe is. — **Baum Miklós.** Mikor, és a »*Kis Lap*« melyik számában láttad te azt a »rejtett név« feladást? — **Hüttl Elza.** Már ezután ismerni foglak. Beköszöntő levélkéd igen kedves. — **Több levélről a jövő számban.**

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhező és fázó gyermekek részére küldöttek: Szöllősy Aurél 1 frt, Scheuer Ervin 1 frt 50 kr., Lengyel Margit és Ilona 1 frt 50 kr., Stahl Miksa 1 frt., Hüttl Elza, Margit, Tivadar, Arthur és Károly 5 frt., Gerde Oszkár 1 frt., Hirsch Ottilia 1 frt., Neuwelt Irma 5 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.